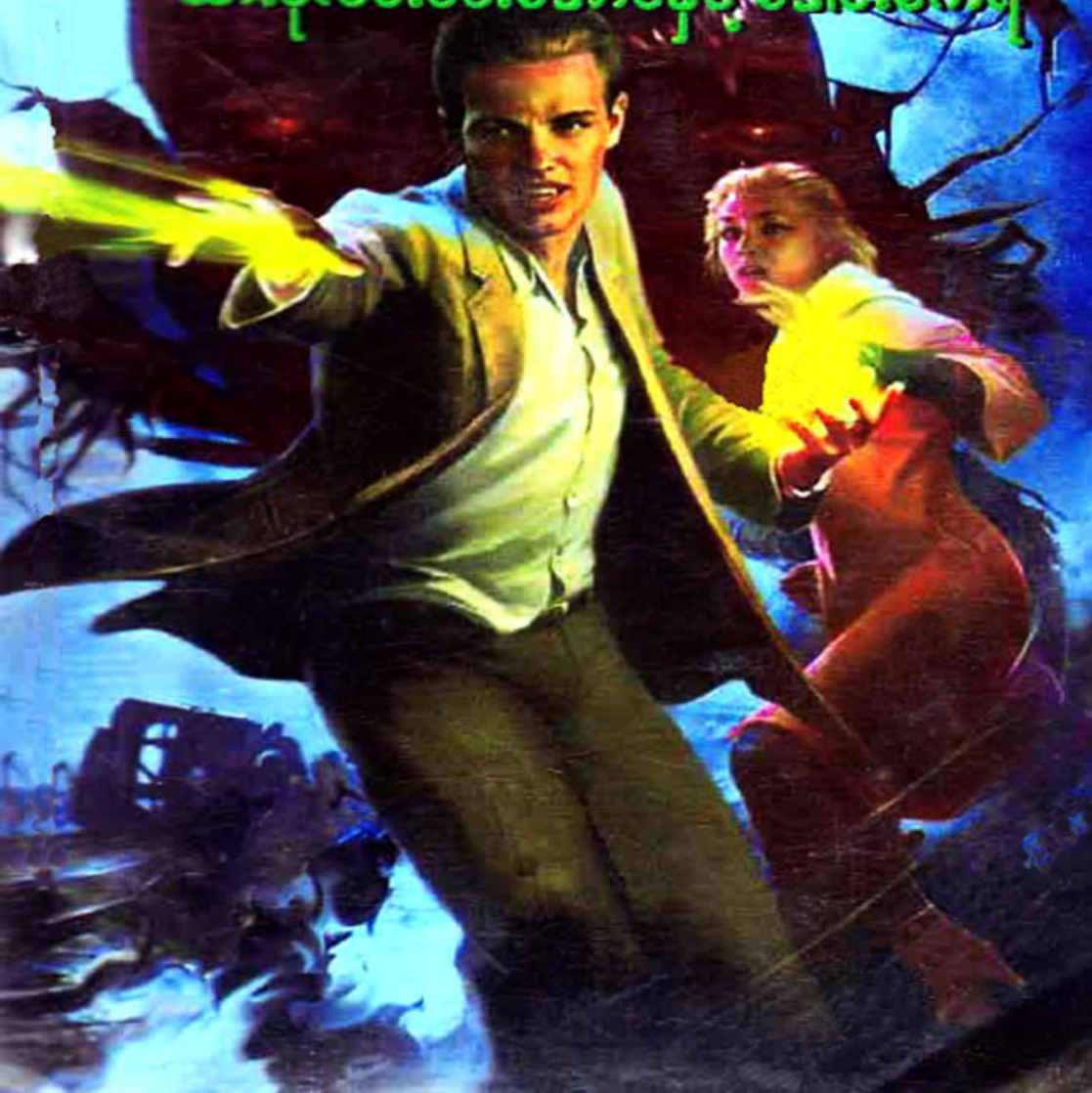

လှိုို့ဝှက်ဆန်းကြယ်စာပေတွင် ယနေ့ နံပါတ် (၁)

မင်းမြတ်သူရ

ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ဒေါင်းဇောရီ

အပိုင်း(၁)

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်နှင့် စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးသည် အင်းစိန်စီအိုင် ဒီ ရုံးခန်း၌ ထိုင်ပြီး ရောက်တတ်ရာရာ စကားများကိုပြောဆိုနေကြလေ၏။

စုံထောက် ဦးပေါ်ဦးကြီး ဂန္ထလောကမဂ္ဂဇင်းကို ဖတ်ရှုနေရာက မဆီမဆိုင်ဖြင့်

‘လောကမှာ မိန်းမကြောက်တဲ့ ယောက်ျားတွေကို ကျုပ် သိပ်အမြင်ကပ်တယ်ဗျာ’

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က ဦးပေါ်ဦးကြီး၏ မျက်နှာကို မလုံမလဲကြည့်လိုက်ပြီး

‘ခင်ဗျားကျုပ်ကို စောင်းပြောနေတာများ လားဗျာ၊ မေကကျုပ်ထက် အသက်အများကြီးငယ်လို့ အလိုလိုက်မိတာပါ၊ ကြောက်တာမဟုတ်ပါဘူး’

ဟု ဆိုလိုက်ရာစုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးကသက်ပြင်းချပြီး

‘မဟုတ်ပါဘူးဗျာ မိန်းမကြောက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ထဲမှာ ခင်ဗျားက သိပ်မဆိုးသေးပါဘူး၊ ကိုစိန်မြင့်တို့ ကိုလှမြင့်တို့ က ခင်ဗျားထက်ပိုဆိုးတယ်၊ ဒီလူတွေက မိန်းမကို ကြောက်တဲ့ အဆင့် မဟုတ်တော့ဘူး ကိုးကွယ်တဲ့ အဆင့်ရောက်နေပြီ’

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်တို့ စကားကို ချောင်းမြောင်းနားထောင်နေသော ကိုစိန်မြင့်တို့

လူစုသည် အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်လာကြပြီး

‘ဟေ့လူကြီး ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်တို့ ကို စော်ကားမော်ကား ပြောနေရတာလဲ၊ ခင်ဗျားလဲ မိန်းမကြောက်ရတာပဲ၊ ဝန်ခံလိုက်စမ်းပါ ဘိန်းစားချင်းအတူတူ တစ်မူးပိုမရူ ချင်ပါနဲ့ ဗျာ’

ဟု မကျေမချမ်း ပြော လိုက်လေ၏။ စုံထောက်ကြီး ဦးပေါ်ဦးကြီးသည် ကိုစိန်မြင့်တို့ လူစု၏

အတင်းအဖျင်းကို ပြောဆိုနေခိုက် ၎င်းတို့ ရောက်ရှိလာသဖြင့် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားပြီး အရှက်ပြေ တဟားဟားရယ်မောချလိုက်ကာ

‘ဟားဟားဟား.... ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ.. ကျုပ်လဲ ခင်ဗျားတို့ လောက်နီးနီး မိန်းမ ကြောက်ရပါတယ်၊ ဝန်ခံပါတယ်ဗျာ’

ဟု ပြော လိုက်လေ၏။ ထိုအခိုက်မှ ပင် အခန်းအတွင်းသို့ ဆားပုလင်းမင်းအောင် ဝင်ရောက် လာပြီးလျှင်

‘မိန်းမကြောက်ရတဲ့ ကိစ္စနဲ့ ပက်သက်ပြီး အငြင်းပွားမနေ ပါနဲ့ ဗျာ၊ ကမ္ဘာလောကကြီးကိုက မိန်းမတွေအတွက် တည်ဆောက်ထားတာပါ၊ မိန်းမဆိုတာ အားနဲ့သူဖြစ်ပေမဲ့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အင်အားအကြီးဆုံး စွမ်းအင်တစ်ခုပါ၊ ကျုပ်တို့ ယောက်ျားတွေဟာ မိန်းမအတွက် စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို ပင်ပန်းကြီးစွာ ရုန်းကန်ရှာဖွေခဲ့တယ်၊ ကမ္ဘာကြီးဟာ မိန်းမတွေကြီးစိုးထားတဲ့ ကမ္ဘာကြီးလို့ တောင် ဆိုနိုင်တယ်၊ ယောက်ျားတွေဟာ မိန်းမတွေအတွက် အသက်ပေးပြီး စစ်ပွဲကြီးတွေ တိုက်ခိုက်ပေးခဲ့တယ်၊

လူလောကမှာ စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေမှန်သမျှ မိန်းမတွေက မောင်ပိုင်စီး
တာများ တယ် ဗျ၊ ကမ္ဘာပေါ်ကကုန်တိုက်ကြီးတွေ ဈေးကြီးတွေကို ကြ
ည့်စမ်းပါ။ အဲဒီဈေးကြီးတွေမှာ ကျုပ်တို့ ယောက်ျားတွေရဲ့ အသုံးအ
ဆောင်ဆိုလို့ ဆယ်ပုံတစ်ပုံပါရဲ့ လား၊ အဝတ်အထည်တွေ၊ လက်ဝတ် ရ
တနာတွေ၊ အမွှေးနံ့သာတွေ၊ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂတွေအားလုံး မိန်းမ
အကြိုက်ပဲ စီမံထုတ်လုပ်တာဗျ၊ စက်ရုံအလုပ်ရုံကြီးတွေမှာ လဲ
ယောက်ျားသန်းပေါင်းများစွာ သွေးနဲ့ ချွေးနဲ့ ရင်းပြီး မိန်းမတွေ သဘော
တော်ကျမဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ထုတ်လုပ်ပေးကြတယ်၊ စိတ်ပညာရှင်တွေရဲ့
အဆိုအရတော့ ယောက်ျားတွေဟာ မိန်းမအတွက်ပဲ အသက်ရှင်နေတ
ယ်လို့ ဆိုတယ်ဗျ၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ မိန်းမဆိုတဲ့ သတ္တဝါ မရှိရင် ကမ္ဘာကြီး
တစ်ခုလုံးရဲ့ တိုးတက်မှုတွေရပ်ဆိုင်းသွားလိမ့်မယ်ဗျ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်
တို့ မြတ်စွာဘုရားကတောင် ‘မိန်းမတို့ ရဲ့ အဆင်းသဏ္ဌာန်ကဲ့သို့ ယော
ကျားတို့ စိတ်နှလုံးကို သိမ်းကျုံးယူငင်နိုင်သော အဆင်းသဏ္ဌာန်မျိုး
လောကတွင် ငါဘုရား မြင်တော်မမူ’လို့ အင်္ဂုတ္တုရ်ပါဠိတော်မှာ
ဟောကြားခဲ့တာပဲဗျ၊ ဒါကြောင့်ခင်ဗျားတို့ မိန်းမကြောက်ရတာ
အပြစ်ပြောစရာမရှိပါဘူး’

ဟု ရယ်ရွှင်ဖွယ် ဝင်ရောက်ပြောဆို လိုက်လေ၏။ စုံထောက် ဦးပေါ်
ဦးကြီးက သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မောလိုက်ပြီး

‘ဟားဟားဟား...ကျုပ်မိန်းမကြောက်တာ လှောင်စရာမဟုတ်တော့
ဘူး၊ မြတ်စွာဘုရားကတောင် မိန်းမတွေရဲ့ အဆင်းသဏ္ဌာန်လောက်
ယောက်ျားတွေရဲ့ စိတ်နှလုံးကို သိမ်းကျုံးယူငင်နိုင်တဲ့ အဆင်းသဏ္ဌာန်
မျိုး လောကမှာ မြင်တော်မမူလို့ ဟောခဲ့တာပဲ’

ဟု ဆို လိုက်လေ၏။ ထိုအခိုက်မှာ ပင် ကျွန်ုပ်တို့ အနီးသို့ ပြာတာ

မောင်ရွှေ ရောက်ရှိ လာပြီး

‘ဆရာတို့ ရေ လူသတ်မှု ဖြစ်ပြီဗျို့ မင်းကြီးခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်’

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော်များ သည်
မင်းကြီးရုံးခန်းသို့ မျက်နှာသေလေးများ ဖြင့်
ဝင်ရောက်ပြီးတန်းစီလိုက်ကြလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကမူ ကျွန်
ုပ်တို့ နှင့် ဆန့်ကျင်စွာဖြင့် မင်းကြီး၏ အရှေ့သို့ မထီလေးစား လျှောက်
လှမ်းသွားပြီး ဂျွန်ပလေးယား မုတ်ဆိတ်စီးကရက်ကိုထောက်ခနဲ မီးညှိ
လိုက်လေ၏။

စုံထောက်မင်းကြီးက

‘အလွန်ထူးဆန်းပြီး ရှုပ်ထွေးတဲ့ အမှုကြီးတစ်ခု ဖြစ် လာပြီထင်တ
ယ်၊ ဘုန်းကြီးလမ်းက ထိုက်မေ ရတနာရွှေဆိုင်ကို သေတ္တာကြီးတစ်ခု
ရောက်လာတယ်၊ သေတ္တာကြီးထဲမှာ အဝတ်အစားမပါတဲ့ တရုတ်လူမျိုး
တစ်ယောက်ရဲ့ အလောင်းကြီးပါလာတယ်၊ ရတနာရွှေဆိုင် ပိုင်ရှင် ထို
က်မေဆိုတဲ့ တရုတ်အမျိုးသမီးဟာ သေတ္တာထဲက အလောင်းကြီးကိုကြ
ည့်ပြီး မေ့မျောသွားတယ်၊ ဒါကြောင့် လူသေအလောင်းကြီး ရောက်နေ
တဲ့ ဘုန်းကြီးလမ်းက ထိုက်မေရတနာရွှေဆိုင်ကိုသွားပါ၊ လူသတ်သမား
ကို အမြန်ဆုံးဖမ်းဆီးဖို့ ကြိုးစားပါ၊ သတင်းစာတွေ သိရင်တော့ ဒီလူသ
တ်မှုကို တခမ်းတနား ရေးသားကြလိမ့်မယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ စီအိုင်ဒီ အရှက်
မကွဲအောင် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားပါ’

ဟု အမိန့်ပေးလေ၏။ ထို့နောက်တွင် မူ ကျွန်ုပ်တို့
စုံထောက်ကျော်များ သည် ဘုန်းကြီးလမ်းရှိ ထိုက်မေ ရတနာရွှေဆိုင်ကို
ဖို့ ဒ်ကားစုတ်ကလေးများ ဖြင့် ရောက်ရှိခဲ့လေ၏။ ထိုက်မေ ရတနာရွှေ
ဆိုင်သည် သုံးထပ်တိုက် တစ်တိုက်လုံးဖွင့်လှစ်ထားပြီးအောက်ဆုံးထပ်

နှင့် အလယ်ထပ်တွင် စိန်ရွှေရတနာများ ရောင်းချပြီးအပေါ်ဆုံးထပ်တွင် ဆိုင်ရှင်နေထိုင်သည် ဟု သိရ၏။

ထိုက်မေရတနာ ရွှေဆိုင်သို့ ရောက်သောအခါ အင်းစိန်စီအိုင်ဒီမှ စုံထောက် ကိုစိန်မြင့်တို့ လူစုသည် ထုံးစံအတိုင်း လူထင်ကြီးအောင် အမျိုးမျိုးဟန်ရေးပြနေလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ကျွန်ုပ်တို့ ရှေ့မှ ဦးဆောင်ပြီး ရွှေဆိုင်အပေါ်ဆုံးထပ်သို့ တက်သွားလေ၏။ အပေါ်ထပ်သို့ ရောက်သောအခါဧည့်ခန်းကို တန်ဘိုးကြီး ပရိဘောဂများ ဖြင့် ဆင်ယင်ထားပြီး နံရံတွင် ဖောင်းကြွရွှေနဂါးရုပ်ကြီးတစ်ရုပ် ကပ်ထားလေ၏။ ဧည့်ခန်းထောင့်တွင် မှုခင်းဖြစ်ပွားဟန်တူသော ထင်းရှူးသေတ္တာကြီးတစ်လုံးကို တွေ့ရလေ၏။ ထင်းရှူးသေတ္တာကြီး၏ နံဘေးတွင် လွန်စွာ သပ်ရပ်သော လက်ရေးဖြင့် ထိုက်မေ ရတနာရွှေဆိုင်ဟု ရေးသားထားလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ဘိလပ်ပြန်ဆရာပွဆိုသော စုံထောက်အိုကြီးသည် ပေကြိုးဘူးကြီးကို ထုတ်ပြီးသေတ္တာကြီး၏ ပတ်ပတ်လည်ကို တိုင်းနေလေ၏။ စုံထောက်ကိုစိန်မြင့်သည် အနောက်မှ ကမန်းကတန်း ရောက်လာပြီး ကျွန်ုပ်တို့ ကို တိုးဝှေ့ပြီး သေတ္တာကြီးကို မှန်ဘီလူးဖြင့် အနီးကပ်ကြည့် ရှုပြန်၏။ ကိုစိန်မြင့်၏ နေရာမကျပုံကို ကြည့်ပြီး စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက

‘ဒီမှာ ကိုစိန်မြင့် ခင်ဗျား မျက်စိမကောင်းဘူးလား၊ ထင်းရှူးသေတ္တာကြီးကို ဒီအတိုင်းကြည့်လဲ မြင်ရပါတယ်ဗျာ၊ မှန်ဘီလူးကြီးနဲ့ ကြည့်စရာမလိုပါဘူး၊ ကဲ.. မှန်ဘီလူးနဲ့ ကြည့်တော့လဲ ဘာထူးသလဲ ကျုပ်ကိုပြောစမ်းပါဦး’

ဟု ဆိုလိုက်ရာလူအထင်ကြီးအောင် ဟန်ရေးပြနေသော ကိုစိန်မြင့်သည် မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားပြီး

‘ဦးပေါ်ဦး တာဝန်ချိန်မှာ မနောက်နဲ့ ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ အလုပ်လုပ်နေတယ်’

ကြောင်စီစီအသံဖြင့် ပြန်လည်ပြောဆိုလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကမူ သေတ္တာထဲရှိ သေသူ၏ အလောင်းကို သေချာစွာကြည့်ရှုစစ်ဆေးနေလေ၏။ ထို့နောက် အညိုအမည်းစွဲနေသော သေသူ၏ လည်တိုင်ကို ကိုင်ကြည့်နေပြန်၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကမူ ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ အရည်အချင်းကိုသာ အားကိုးသူများ ဖြစ်သဖြင့် လုံ့လစိုက်ပြီး စစ်ဆေးခြင်းမရှိဘဲ

‘အမှုအခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ ကိုမင်းအောင်’

ဟု အလိုက်သင့် မေးမြန်းရန် ကြံလေ၏။ သေသူ တရုတ်အမျိုးသား၏ ကိုယ်ခန္ဓာတွင် အဝတ်အစားများ မရှိဘဲ လက်မောင်း၊ လက်ဖျံ နှင့် နောက်ကျောတို့ တွင် ဆေးမင်ကြောင်များ ရေးထိုးထားလေ၏။ သေသူသည် ရွှေဆိုင်ပိုင်ရှင် ထိုက်မေဆိုသူမိန်းမနှင့် မည်သို့ပက်သက်သည် မသိချေ။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က အနီးတွင် ရပ်စောင့်နေသော တရုတ်အမျိုးသမီးလေးအား ရတနာရွှေဆိုင်ပိုင်ရှင်နှင့် တွေ့ဆုံလိုကြောင်း ပြောလေရာ မိန်းကလေးက အိပ်ခန်းအတွင်း အနားယူနေကြောင်း ပြောဆိုပြီး ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော် သုံးယောက်အား အခန်းထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ ထိုအခါ အခန်းထဲရှိ ပန်းကနုတ်များ ဖြင့် အလှဆင်ထားသော ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသော အသက် ၃၀ ဝန်းကျင် မိန်းမလှတစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေ၏။ သူမ၏ မျက်နှာ အနည်းငယ်နွမ်းလျနေပြီး စိတ်ရှုပ်ထွေးနေဟန်ရှိလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က သူမအနီးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး

‘ကျွန်တော်နာမည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်ပါ ၊ မေးခွန်းနည်းနည်း
မေးခွင့်ပြုပါ’

ဟု ဆိုလိုက်ရာ မိန်းမလှက အသာအယာ ခေါင်းညိတ်ပြလေ၏။
ဆားပုလင်းမင်းအောင်က သူမကို မျက်လုံးချင်းဆုံအောင်ကြည့်ပြီး

‘သေတ္တာကြီး ထိုက်မေဆီကို ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ’

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ ထိုက်မေက သက်ပြင်းချပြီး

‘ဒီနေ့မနက် ကျွန်မနဲ့ အတူနေတဲ့ မိန်းကလေးတွေ အိပ်ယာနိုးတော့
ဆိုင်ရှေ့မှာ ကျွန်မနာမည်နဲ့ သေတ္တာတစ်လုံး ရောက်နေတယ်လို့ ဆိုပါ
တယ်၊ ကျွန်မက မန္တလေးက အမျိုးတွေကို တရုတ်စာအုပ်တွေ မှာ ထား
လို့ စာအုပ်တွေပဲထင်ပြီး ဆိုင်ရှေ့က ကူလီတွေနဲ့ အပေါ်ဆုံးထပ်ကို တင်
ခိုင်းလိုက်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ သေတ္တာမှာ တန်းလန်းပါတဲ့ သော့နဲ့ ဖွင့်လို
က်တော့ သေတ္တာထဲမှာ မသထီစရာ အလောင်းကြီးကို တွေ့တာပါပဲရှင်၊
ကျွန်မလဲ အလောင်းကို မြင်မြင်ချင်း ခေါင်းထဲမှာ မိုက်ခနဲဖြစ်ပြီး မေ့လဲ
သွားတာပါပဲရှင်’

ဟု ပြောလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ခေါင်းညိတ်ပြီး

‘သေသူ တရုတ်အမျိုးသားကို ထိုက်မေ လုံးဝမသိဘူးလား’

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ ထိုက်မေက လုံးဝမသိကြောင်း ပြောလေ၏။ ရ
န်ငြိုးရန်စ ရှိမရှိ မေးမြန်းရာတွင် လည်း သူမက ခေါင်းကိုသာ တွင် တွင်
ခါပြီး ငြင်းဆန်နေလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ထိုက်မေကို ဆ
က်မမေးတော့ဘဲ အားပေးစကားပြောပြီး အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့လေ၏။

ချောမောလှပသော တရုတ်မလေးထိုက်မေသည် ကိုမင်းအောင်၏
နောက်ကျောကို အားကိုးဟန်ဖြင့် ကြည့်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် သေတ္တာကို တစ်ဖန် ပြန်စစ်ဆေးပြီး သေတ္တာထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာကို ခြစ်ထုတ်ကာ စက္ကူဖြူတစ်ရွက်ထဲသို့ ထည့်ပြီး သိမ်းဆည်း လိုက်လေ၏။ ထိုအခိုက်မှာ ပင် စုံထောက်မင်းကြီးကား ရောက်လာသဖြင့် ကိုစိန်မြင့်တို့ လူစုသည် မင်းကြီးအား သူ့ထက်ငါ အပြိုင်အဆိုင် ဖားရန် ပြေးဆင်းသွားလေ၏။ စုံထောက်ကိုစိန်မြင့်သည် မင်းကြီးဆောင်းရန် ထီးကြီးကိုကိုင်ပြီး အလျှင်အမြန်အပြေး ဆင်းသွား လေ၏။

စုံထောက်ကိုတင်လှက မင်းကြီးကို စီးကရက် မီးညှိရန် မီးခြစ်ကို အသင့်ဆောင်ထားလေ၏။ ဘိလပ်ပြန်ဆရာပွကမူ မင်းကြီးကို ယပ်ခတ်ပေးရန် ယပ်တောင်တစ်ချောင်းကို ခါးကြားထိုးသွားလေ၏။ ထို့နောက် စုံထောက်ကိုစိန်မြင့်က ထီးကြီးကို မိုးပြီး မင်းကြီးကို ဆိုင်ထဲသို့ ခေါ်လာပြီးနောက် ကိုတင်လှနှင့် ဘိလပ်ပြန် ဆရာပွတို့ မှာ လည်း မီးခြစ်ခြစ်ရနိုး၊ ယပ်တောင်ခပ်ရနိုးဖြင့် တစ်ယောက်တစ်မျိုး အလှအယက်စားနေကြလေ၏။ ၎င်းတို့ ၏ အမူအယာမှာ စီအိုင်ဒီရို စုံထောက်အရာရှိများနှင့်မတူဘဲ အစေခံများကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်က စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးဘက်သို့ လှည့်ပြီး

‘ဒီလူတွေမှာ ဂုဏ်သိက္ခာမှ ရှိသေးရဲ့ လား မသိဘူး’

ဟု ပြော လိုက်လေ၏။

စုံထောက်မင်းကြီးက ဆားပုလင်းမင်းအောင် အနီးသို့ လျှောက်လှမ်းလာပြီး

“အမှုအခြေအနေကိုပြောပါဦး ဆားပုလင်းမင်းအောင်’

ဟု မေးမြန်း လိုက်လေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး

‘သေသူဟာ လောကီပညာကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် လိုက်စားတဲ့ သူဖြစ်ပုံ

ရတယ်။ အရှေ့တိုင်းကိုယ်ခံပညာ တစ်မျိုးမျိုးကိုလဲ တတ်ကျွမ်းထား တယ်။ လူသတ်သမားဟာ သေသူလို တိုက်ခိုက်ရေးပညာရှင်တစ်ယောက်ပဲ။ လူသတ်သမားရဲ့ လက်ဝါးစောင်းနဲ့ သေသူရဲ့ လည်တိုင်ကို ရိုက်ချိုးသွားတာပဲ။ ဒီထင်းရှူးသေတ္တာဟာ တရုတ်တိုင်းရင်းဆေး လုပ်ငန်းတစ်ခုနဲ့ ပက်သက်နေပုံရတယ်။ ထင်းရှူးသေတ္တာထောင့်မှာ တိုင်းရင်းဆေးအမှုန့်တွေတွေ့ရတယ်။ သေသူနဲ့ ရွှေဆိုင်ပိုင်ရှင် ဆက်စပ်မှုကို တော့ စုံစမ်းလို့ မရသေးဘူး’

ဟု ပြောလေရာ စုံထောက်မင်းကြီးသည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ အဖြေကို ကျေနပ်သွားပြီး တရားခံကို အမြန်ဖမ်းဆီးပေးပါဟု တောင်းဆို လိုက်လေ၏။ စုံထောက်ကိုစိန်မြင့် တို့ လူစုမှာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကဲ့သို့ တရားခံ၏ သဲလွန်စကို မပြောနိုင်သော်လည်း တရားခံကိုအမြန် ဖမ်းဆီးပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း မင်းကြီးကို အပြိုင်အဆိုင် ကတိပေးကြ လေ၏။

မင်းကြီးသည် စုံထောက်ကိုစိန်မြင့်တို့ ကတိကို ယုံကြည်ဟန်မရှိဘဲ မြည်းသတ္တဝါလို အပျင်းထူ မနေရန်။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို အတုယူပြီး စုံစမ်းထောက်လှမ်းရန် မှာ ကြားပြီး အခင်းဖြစ် ပွားရာမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော်သုံးယောက်သည်
ဘုန်းကြီးလမ်းတိုက်ကြီးမှ ပြန်ဆင်းလာကြပြီး ကိုမင်းအောင်က ဆိပ်က
မ်းဘက်သို့ သွားချင်သည် ဆိုသဖြင့် မောင်းနှင်ပေးရလေ၏။

ဆိပ်ကမ်းတစ်နေရာရှိ လော်ရီကားကြီးများ တန်းစီရပ်ထားသောနေ
ရာသို့ ရောက်သောအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ကားကို ရပ်ခိုင်းပြီး
လော်ရီကားကြီးများ ရှိရာသို့ လျှောက်လှမ်းသွားလေ၏။ ထို့နောက်
လော်ရီကား ဒရိုင်ဘာ အချို့ကို မေးမြန်းပြီး အနီရောင်လော်ရီကားကြီး
ရှိရာသို့ ဦးတည်လောက်လှမ်းသွားပြန်၏။ ထို့နောက် ဒရိုင်ဘာ၏ ရှေ့သို့
သွားပြီး

‘ဒီနေ့မနက်စောစော ဘုန်းကြီးလမ်းက ထိုက်မေ ရတရွှေနာဆိုင်မှာ
ထင်းရှူးသေတ္တာကြီး ချသွားတာ မိတ်ဆွေကားလား၊’

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ လွန်စွာဗလတောင့်သော ဒရိုင်ဘာက

‘ကုန်မရလို့ စိတ်ညစ်နေတဲ့ ကြားက ဘာတွေလာမေးနေတာလဲ၊ မ
သိပါဘူးဗျာ’

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကိုမင်းအောင်က

‘ကောင်းကောင်း ဖြေပါဗျာ၊ ကျုပ်တို့ က တာဝန်အရ မေးရတာပါ’

ဟု ဆိုလိုက်၏။ ဗလတောင့်သော ဒရိုင်ဘာက

‘တာဝန်တွေ ဘာတွေနားမလည်ဘူး၊ ဒီနေ့ခေတ်မှာ လူလိမ်တွေ အများကြီးပဲ’

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ဒရိုင်ဘာကို မည်သို့မျှမပြောတော့ဘဲ ကုတ်မှ ဆွဲကိုင်ပြီး ကားအောက်သို့ ဆွဲချ လိုက်လေရာ ဒရိုင်ဘာသည် ကားပေါ်မှ မြေပေါ်သို့ ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး ပြုတ်ကျလေ၏။

ထိုအခါဒရိုင်ဘာသည် မြေပေါ်မှ လူးလဲထပြီး ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို လက်သီးဖြင့် ပြေးထိုးလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ဒရိုင်ဘာ၏ လက်သီးကို ချုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး လိမ်ချိုးလိုက်ရာ ဒရိုင်ဘာသည် အားခနဲ အော်ပြီးမြေပေါ်သို့ ဒူးညွတ်ကျသွားလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ဒရိုင်ဘာအား

‘မင်းဒီထက်မနာချင်ရင် ကောင်းကောင်း ဖြေစမ်း’

ဟု မေးမြန်း လိုက်လေ၏။ ထိုအခါဒရိုင်ဘာက ညည်းညူရင်း

‘လွှတ်ပါဆရာ ပြောပါမယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ကားက သာယာဝတီမြို့က စွန်းဝူခုန်း တရုတ်တိုင်းရင်းဆေးတွေကို ရန်ကုန်မြို့ကို ပို့ပေးရင်း ကားပေါ်မှာ ထိုက်မေရတနာဆိုင် လိပ်မူထားတဲ့ သေတ္တာကြီးတစ်လုံးပါ လာတယ်၊ စွန်းဝူခုန်းဆေးတိုက်က ပိုင်ရှင်တွေကတော့ သေတ္တာကြီးနဲ့ ပက်သက်ပြီး ဘာမှ မမှာ လိုက်ပေမဲ့ ကျွန်တော်ကို မှာ လိုက်ဖို့ မေ့နေတယ်ထင်ပြီး သေတ္တာကြီးကို ထိုက်မေရတနာဆိုင်မှာ ချပေးခဲ့တာပါ၊ ထိုက်မေမှာ လဲ မနက်အစောကြီးမို့ ဘယ်သူမှ အိပ်ယာမနီးသေးတာနဲ့ ဆိုင်ခြံဝန်းထဲချထားပေးတာပါ။ ကျွန်တော့်မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့ လဲ ဆရာ’

ဟု ဖြေလိုက်၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ဒရိုင်ဘာ၏ အမေးကိုမဖြေတော့ပဲ ကျွန်ုပ်တို့ ကားပေါ်သို့ ခေါ်ခဲ့လေ၏။ ပြီးနောက်

ကားကို ရေခဲတိုက်သို့ ဦးတည်မောင်းနှင်ခိုင်းလေ၏။ ရေခဲတိုက်သို့ ရောက်သောအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က သေသူ၏ အလောင်းကြီးကို ဒရိုင်ဘာအားပြလိုက်သေအခါ ဒရိုင်ဘာက အထိတ်တလန့်ဖြင့်

‘ဟင်စွန်းဂူခုန်းဆေးတိုက် ပိုင်ရှင် ဝမ်ယုရဲ့ အလောင်းပါလား’

ဟု ရေရွတ် လိုက်လေ၏။ ထိုအခါဆားပုလင်းမင်းအောင်က

‘သူ့ အကြောင်းကို ပြောပြပါ’

ဟု ပြော လိုက်လေ၏။ ဒရိုင်ဘာက

‘ဝမ်ယုဟာအိမ်ထောင်မရှိတဲ့ လူပျိုကြီးတစ်ယောက်ပါ။ သူ့မှာ မန်နေဂျာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရှိပြီး စွန်းဂူခုန်း ဆေးဝါးလုပ်ငန်းကို မန်နေဂျာ မိန်းကလေးက အဓိကလုပ်ကိုင်နေတာပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဝမ်ယုက ရှေးဟောင်းပစ္စည်း စုဆောင်းတာဝါသနာပါပြီး မြန်မာပြည်အနှံ့ ခရီးထွက်နေတတ်လို့ ပါ’

ဟု ပြောလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ဒရိုင်ဘာထံတွင် သေသူ ဝမ်ယုအကြောင်းကို စုံစမ်း သိရှိပြီးနောက် ဒရိုင်ဘာကိုပြန်လွှတ်ပေးလိုက်လေ၏။

စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက ဒရိုင်ဘာ၏ နောက်ကျောကို ကြည့်ပြီး

‘ကိုမင်းအောင် ပြန်လွှတ်တာမြန်လို့ ဖျို့၊

က ပျပ်က သူ့ကုန်စီအိုင်ဒီအေ အိုင်ဒီအေ ပြီး ပညာပေးချင်သေးတာ၊ မောက်မာလွန်းလို့ ကြည့်မရဘူး’

ဟု ပြော လိုက်လေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကမူ ဦးပေါ်ဦးကြီး၏ စကားကို မထောက်ခံဘဲ

‘ကျုပ်တို့ မနက်ဖြန်သာယာဝတီကို ခရီးထွက်မယ် အိုင်ပီ’

ဟု ပြော လိုက်လေ၏။ သာယာဝတီသည် ရန်ကုန်မြို့နှင့် မိုင် ၈၀ ဝ
န်းကျင်သာရှိပြီး နှစ်နာရီခန့် ကားမောင်းသွားလျှင် ရောက်နိုင်၏။

*

သာယာဝတီမြို့သို့ ရောက်သောအခါ စွန်းဝူခုန်းဆေးဝါးလုပ်ငန်းနေရာကို စုံစမ်းပြီး သွားရလေ၏။ စွန်းဝူခုန်း ဆေးဝါးလုပ်ငန်းကို ခြံကျယ်ကြီးအတွင်းရှိ ဂိုဒေါင်တစ်ခုတွင် ထုတ်လုပ်ပြီး ဝမ်ယု၏ အိမ်သည် ခြံကြီး၏ အလယ်ရှိ အုပ်တိုက်နီကြီးဖြစ်လေ၏။

ဆေးဝါးလုပ်ငန်း ထုတ်လုပ်ရာ ဂိုဒေါင်ထဲတွင် မိန်းကလေးအယောက် ၃၀ နီးပါးတွေ့ရပြီး စွန်းဝူခုန်းဆေးများကို ထုတ်လုပ်နေလေ၏။ အိမ်ကြီး၏ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ အခန်းတစ်ခုလုံးရှေးဟောင်း ပစ္စည်းအမျိုးမျိုးနှင့် တန်ဆာဆင်ထားလေ၏။ သေသူသည် ရှေးဟောင်းပစ္စည်း ဝါသနာအိုးတစ်ယောက်ဖြစ်ဟန်တူ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်ထံသို့ တရုတ်အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး

‘ကျွန်မက စွန်းဝူခုန်းဆေးဝါးလုပ်ငန်းနဲ့ မန်နေဂျာပါ။ လာရင်းကိစ္စကိုပြောပါဦး’

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ရန်ကုန်မြို့တွင် ဝမ်ယုသေဆုံးသွားသည့် အကြောင်းကို တိုတိုနှင့်လိုရင်း ချုပ်ပြီး ပြောလိုက်သောအခါ တရုတ်မလေးသည် မယုံကြည်နိုင်ဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး

‘ရှင်.. ဆရာသေပြီဟုတ်လား၊ မဖြစ်နိုင်တာ ဆရာခရီးထွက်သွားတာ ဖြစ်မှာ ပါ’

ဟု ပြော လိုက်လေ၏။ ထိုအခါဆားပုလင်းမင်းအောင်က မိမိကိုယ်မိမိ စီအိုင်ဒီမှ စုံထောက်များ ဖြစ်ကြောင်း မိတ်ဆက်ကာ ရန်ကုန်မြို့ ဘုန်းကြီးလမ်းရှိ ထိုက်မေ ရတနာရွှေဆိုင်သို့ စွန်းဂူခုန်း ဆေးတိုက်ပိုင်ရှင်၏ ဝတ်လစ်စလစ်အလောင်းကြီး ရောက်ရှိလာပုံများကို စီကာပတ်ကုံးပြောပြလိုက်၏။ ထိုအခါ မန်နေဂျာမိန်းကလေးသည် ဝမ်ယုအတွက်ဝမ်းနည်းဟန်ဖြင့် ရှိုက်ငိုလေ၏။

မန်နေဂျာမိန်းကလေး ရှိုက်ငိုနေသဖြင့် အနီးသို့ ဆေးတိုက်မှ မိန်းကလေးများ ဝိုင်းအုံ လာပြီး အကြောင်းစုံ သိရလျှင်တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုပြီး တစ်ခဏချင်း စွန်းဂူခုန်း ဆေးတိုက်အတွင်း ပျံ့နှံ့သွားလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် မန်နေဂျာ မိန်းကလေးငိုယိုနေခြင်းကို ခဏမျှစောင့်နေပြီး

‘မေးခွန်းလေးနည်းနည်းမေးချင်လို့ ပါ’

ဟု ပြော လိုက်လေ၏။ မန်နေဂျာမိန်းကလေးက ရှိုက်ငိုနေရာမှ မေးခွင့်ပြုလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က မန်နေဂျာ မိန်းကလေးအား

‘ခင်ဗျားဆရာ ဝမ်ယုမှာ ရန်ငြိုးရန်စ ရှိသလား’

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ

‘ကျွန်မတိတိကျကျမပြောနိုင်ပါဘူး၊ အစ်ကိုကြီးဟာ အလွန်လျှို့ဝှက်ပြီး နေထိုင်လေ့ရှိတယ်၊ လောကီပညာရပ်တွေကို လေ့လာလိုက်စားတတ်လို့ အိန္ဒိယနဲ့ တိဘက်ကိုတော့ မကြာခဏ သွားလေ့ရှိတယ်၊ ဒါကြောင့်အစ်ကိုမှာ ရန်သူရှိမရှိ တိတိပပ မပြောနိုင်တာပါ၊ နောက်ပြီးတော့ ဒီအိမ်ကြီးရဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ အစ်ကိုကြီးရဲ့ ဖိုရုံကလေးရှိ

သေးတယ်၊ အစ်ကိုကြီးက ဖိုရုံကို ဘယ်သူမှ လာတာမကြိုက်လို့ ဖိုရုံဘက်ကိုကျန်မတို့ သွားလေ့မရှိပါဘူး၊ အစ်ကိုကြီး ပျောက်ဆုံးနေတော့ ခရီးပဲထွက်သွားသလား၊ ဖိုရုံမှာ ပဲ ရှိမလား မသေချာတာနဲ့ ဖိုရုံကို သွားကြည့်ပါသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဖိုရုံကို တံခါးပိတ်ထားလို့ အပြင်ကပဲ ချောင်းကြည့်ခဲ့ရပါတယ်’

ဟု ပြောလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ဆက်လက်ပြီး

‘ဒီအိမ်ကို ညအိပ် ညနေ ဧည့်သည် လာသေးသလား’

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ မိန်းကလေး ခေါင်းညိတ်ပြီး

‘လွန်ခဲ့တဲ့ ရက်က ကိုနေဘုန်းဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက် ရောက်လာပါတယ်၊ သူက အညာဘက်ကလို့ ဆိုပါတယ်၊ စွန်းဝူခုန်းဆေးတွေကို ကိုယ်စားလှယ်ယူချင်တယ်လို့ ပြောပါတယ်၊ ကိုနေဘုန်းက လွန်ခဲ့တဲ့ ရက်ကပဲ အညာကိုပြန်သွားပါပြီ’

ဟု ပြောလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ဝမ်ယု၏ အင်္ဂါရတ်ထိုးသော ဖိုရုံကလေးကို ကြည့်ရှုလိုကြောင်းပြောလေရာ မန်နေဂျာမိန်းကလေးက လိုက်လံပြသလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ သည် အိမ်ကြီးနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရှိသော အိမ်ငယ်လေးသို့ သွားပြီး အိမ်ငယ်လေး၏ တံခါးကိုဖွင့်လိုက်လေ၏။

တံခါးပွင့်သွားသောအခါဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် တံခါးသော့ကို မျက်မှောင်ကြုတ် ကြည့် လိုက်လေ၏။ အိမ်ထဲသို့ရောက်သောအခါ ဆေးကျမ်းမျိုးစုံပါရှိသော စာအုပ်စင်ကြီးကိုတွေ့ရလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က စာအုပ်စင်ရှိ စာအုပ်များကို အတန်ကြာအောင် ကြည့်ရှုပြီး နောက် သော့ခတ်ထားသော ဗီရိငယ်လေးတစ်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်ပြီး ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ် လိုက်လေ၏။ ပြီးနောက် ဖိုရုံထဲသို့

သွားရောက်ကြည့်ရှုလေရာ ဖိုရုံထဲရှိ ပစ္စည်းများ အလဲလဲအပြုပြု ဖြစ်နေကြောင်းတွေ့ရပြီး ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

‘ဒီနေရာမှာ အသက်လုပွဲ ဖြစ်ခဲ့တယ်’

ဟု ဆိုကာ မြေပေါ်တွင် ကျနေသော လုံတစ်ချောင်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး

‘ဟောဒီက သူတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ တိုက်ပွဲဝင် လက်နက်ပေါ့’

ဟု ပြောပြီး ဖိုရုံထောင့်သို့ သွားကာ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်ပြီး မန်နေဂျာ မိန်းကလေးဘက်သို့ လှည့်ကာ

‘ဟောဒီနေရာမှာ ထင်းရှူးသေတ္တာကြီးတစ်လုံးရှိတယ် မဟုတ်လား’

ဟု ဆိုလိုက်ရာမန်နေဂျာ မိန်းကလေးက ဟုတ်မှန်ကြောင်း ပြောလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ဖိုရုံထောင့်တွင် ရှိသော ဆေးဘူးနှင့် စုတ်တံကိုလည်း သွားရောက်ကြည့်ရှုလေ၏။ ပြီးနောက် အိမ်ကလေး၏ အပြင်ဘက်ရှိ ဆေးဝါးထုတ်လုပ်သော ဂိုဒေါင်သို့ လျှောက်လှမ်းသွားပြီး မြေပေါ်သို့ ငုံ့ကြည့်ကာ

‘ဟောဒီမှာ အလောင်းထည့်ထားတဲ့ ထင်းရှူးသေတ္တာကို ချထားခဲ့တာဗျ၊ ဒါကြောင့်အလုပ်သမားတွေဟာ စွန်းပူခန်းဆေးတွေနဲ့ ရောပြီး လော်ရီကားပေါ်တင်ပေးလိုက်တာပဲ၊ ရန်သူဟာ ဝမ်ယုကိုထည့်ထားတဲ့ ထင်းရှူးသေတ္တာကြီးကိုထမ်းပြီး ဆေးဂိုဒေါင်အနီးမှာ ချထားခဲ့ပုံထောက်ရင် သန်မာထွေးကြိုင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ’

ဟု ပြောလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ကျွန်ုပ်ဘက်သို့လှည့်ပြီး

‘လူသတ်သမားနဲ့ သေသူဝမ်ယုဟာ ဖိုရုံလေးထဲမှာ သူသေကိုယ်သေတိုက်ခိုက်ခဲ့တယ်၊ လူသတ်သမားဟာဝမ်ယုဆီက ရှားပါးပြီးတန်ဖိုးရှိ

တဲ့ လောကီပညာကျမ်း တစ်စောင်ကို လာယူတာဖြစ်မယ်၊ သူတို့ ဟာ ကျမ်းစာအုပ်ကြီးအတွက် တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြတယ်၊ နှစ်ယောက်စလုံး ကိုယ် ခံပညာကို အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့်တတ် ကျွမ်းထားကြတယ်၊ သူတို့ ဟာ ဖိုရုံနံရံမှာ ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ လှံကြီးကိုတောင် ဖြုတ်ပြီး တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြ သေးတယ်၊ ကျွန်တော့်အထင်တော့ ဝမ်ယုက လှံကို ကိုင်ဆွဲပြီး တိုက်ခို က်လိမ့်မယ်၊ ဖိုရုံက ကျဉ်းတော့ ရန်သူဟာ ဝမ်ယုရဲ့ လှံကို ခက်ခက်ခဲခဲ ရှောင်တိမ်းရမှာ သေချာတယ်၊ နောက်တော့ ဝမ်ယုဟာ အငိုက်မိပြီး ရန် သူရဲ့ လက်ဝါးစောင်းမိသွားတာ ဖြစ်ရမယ်’

ဟု ပြောလေရာ ဦးပေါ်ဦးကြီးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြီး

‘တယ်လဲတိကျပါလား ကိုမင်းအောင်၊ သူတို့ နှစ်ယောက်တိုက်ပွဲကို အနောက်က လိုက်ကြည့်ပြီး ပြောသလားတောင် ထင်ရတယ်’

ဟု ချီးမွမ်းလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ဆက်လက်ပြီး

‘ဝမ်ယုသေဆုံးတော့ လူသတ်သမားဟာ အခန်းထောင့်က ထင်းရှူး သေတ္တာကြီးကို တွေ့ပြီး ဝမ်ယုအလောင်းကို ဝတ်လစ်စလစ် ထည့်ပေး လိုက်တာပဲ’

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က သက်ပြင်းချပြီး

‘ဒါကသဘောလဲ ကိုမင်းအောင်’

ဟု ဆိုလိုက်၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က သက်ပြင်းချပြီး

‘ပုလိပ်အဖွဲ့ကို မျက်စိလည်အောင် လုပ်တာများ လား။ ဒါမှ မဟုတ် ဒီပြင်အကြောင်း တစ်ခုရှိနေမလားပဲ။ သေတ္တာမှာ ရေးထားတဲ့ ဆေးနဲ့ စု တံတံကိုလဲ အခန်းထဲမှာ အသင့်တွေ့ရတယ်’

ဟု ဆိုလေ၏။ ထို့နောက် ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ညအိပ်ညနေ

တည်းခိုသွားသည် ဆိုသော ကိုနေဘုန်းဆိုသူ၏ အခန်းကို
ကြည့်ရှုလိုကြောင်းပြောလေရာ မန်နေဂျာ မိန်းကလေးက အိမ်ကြီးဆီသို့
ခေါ်ဆိုပြီး ပြသလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ကိုနေဘုန်းဆိုသူ တ
ည်းခိုသွားသော အခန်းကို ကြည့်ပြီး ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ

‘ဟောဒီပြတင်းပေါက်ကို ဓားနဲ့ ကော်ပြီး အိပ်ခန်းထဲက ထွက်တာဗျ၊
တရားခံက ကိုနေဘုန်း’

ဆိုတဲ့ လူပဲ၊ သူဟာ ညဘက်ဖိုရုံလေးကိုသွားပြီး အဖိုးတန်ကျမ်းတစ်
စောင်ကို ခိုးယူရင်းနဲ့ ဝမ်ယုနဲ့

တွေ့ပြီးတိုက်ပွဲ ဖြစ်တာပဲ’

ဟု ပြောပြလေ၏။ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက

‘ကိုမင်းအောင် အပြောနဲ့ တင် ဒီအမှုက အင်မတန်ရှုပ်ထွေးမယ်ဆို
တာ ရိပ်စားမိတယ်’

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်ကခေါင်းညိတ်ပြီး

‘ဟုတ်တယ်။ အမှုက နယ်နယ်ရရတော့ ဟုတ်ပုံမရဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကိုမ
င်းအောင် လိုက်တဲ့ အမှု မပေါ်ဘူးဆိုတာ ရိုးရိုးထုံးစံမှ မရှိတာ’

ဟု ဆိုလိုက်၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကမူ ကျွန်ုပ်တို့ စကားကို
မကြားဟန်ဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာကို လေးနက်စွာ တွေးတောနေလေ၏။

ထို့နောက် ဆားပုလင်းမင်းအောင် သာယာဝတီမြို့ တစ်နေရာရှိ ကာ
ကာဆိုင်လေးတစ်ဆိုင် အနီးရှိ သစ်ပင်ရိပ်အောက်တွင် ကားရပ်ခိုင်းပြီး
ကျွန်ုပ်တို့ အား ဆိုင်ထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

ကာကာဆိုင်၌ လက်ဖက်ရည်နှင့် နံပြားထောပတ်သုပ် မှာ ယူပြီး

စားသောက်ကြလေ၏။ ထိုသို့စားသောက်ရင်း နေ့လယ်စာစားချိန်ရောက်သဖြင့် စွန်းပူခန်းဆေးဝါး ထုတ်လုပ်ရေးမှ မိန်းကလေးတစ်စုရောက်လာပြီး ကာကာဆိုင်နံဘေးရှိ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်တွင် ထိုင်ကြလေ၏။

ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က မိန်းကလေးများ ၏ စကားဝိုင်းနှင့် နီးသည့်ဝိုင်းသို့ ကူးပြောင်းပြီး ထိုင်လိုက်၏။ မိန်းကလေးတစ်စုသည် မုန့်ဟင်းခါးမှာ စားရင်း

‘ဝမ်ယုကြီးကို သတ်ပြီး သေတ္တာထဲ ထည့်လိုက်တာ ရန်ကုန်ကိုတောင် ရောက်သွားတယ်နော်၊ ကြောက်စရာကြီး’

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ကျန်သူတစ်ဦးက

‘ရန်ကုန်က စုံထောက်တွေ လာပြီးလိုက်တယ်ဆိုတော့ တရားခံကို မိမှာ သေချာတယ်’

ဟု ပြောလေ၏။ မိန်းကလေးတစ်ဦးက

‘စုံထောက်တွေက ဟိုတလောက ဆေးတိုက် လာပြီး ဆေးလိပ်ကိုယ်စားလှယ် ယူမယ်ဆိုတဲ့ လူကိုမသင်္ကာဘူးတဲ့ ၊ ငါတော့ သူ့ကို မထင်ပါဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ့ကို ငါသိတယ်၊ သူက သူတော်ကောင်းဟဲ့ ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်က ငါတို့ ရွာမှာ ရေတွင်းတစ်တွင်းလာလှူတာ သူပေါ့၊ သူလှူတဲ့ ရေတွင်းမှာ ဒေါင်းဧကရီကောင်းမှုလို့ ရေးထိုးသွားတယ်၊ ဒေါင်းဧကရီဆိုတဲ့ အမည်နဲ့ လှူဒါန်းနေတာတဲ့ ၊ ဒေါင်းဧကရီဆိုတာ သူ့ချစ်သူလားမသိဘူး’

ဟု ပြောဆိုနေလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က မျက်လုံးများမှေးစင်းပြီး နားထောင်နေရာမှ မသိမသာ ခေါင်းညိတ် လိုက်လေ၏။

